

Et virkelig oplysende Landbrugsregnskab kan kun føres af de aller, allerfærreste. Det er der intet ondt i. Der er saa at sige ingen Husmand og meget faa Gaardmænd, kan jeg sige, som virkelig kan føre et gennemført Regnskab. (*Gamborg*: De kan vel lære det!) Ja, de kan lære det, det er meget rigtigt, men det kræver ogsaa visse Forudsætninger, og det tager megen Tid, og man maa huske, at en Mand, der selv gaar i sin Bedrift, er ikke lige saa oplagt til at føre Regnskab, naar han kommer hjem, som vi andre, der undertiden tager Natten til Hjælp, men vi slider heller ikke saadan rent korporligt i det om Dagen; og det er jo meget tidt, at en Landmand med en større Gaard, som har en stor Virksomhed og maaske mange offentlige Hverv, maa tage Natten med til Hjælp til sit Regnskab — det er for Resten ikke den daarligste Tid, for saa er der Ro i Huset; men jeg kunde tænke mig, at en Husmand eller mindre Gaardmand ikke vil kunne indlade sig paa slikt. Naar den højtærede Finansminister afbrød den ærede Taler med Spørgsmaalet, om det kunde gennemføres, saa tror jeg, at det ærede Medlem har misforstaaet den højtærede Finansminister, der vist ikke mente, om det kunde gennemføres i Tinget, men jeg tror snarere, han mente, om det kunde gennemføres i Praksis — jeg formoder i alt Fald, at det var den højtærede Ministers Mening. Jeg tror ogsaa, det er meget vanskeligt at gennemføre, men jeg tror, vi skal begynde med Begyndelsen. Vi skal opdrage de mindre Landbrugere til at forstaa, at det er gavnligt ikke blot for dem selv, men for hele Samfundet. Jeg havde haabet og ventet, at Skattelovene af 1903 bl. a. Gode ogsaa vilde have ført det med sig at faa Landbrugere til at føre Regnskab, saa at de kunde dokumentere deres Indtægt. Det blev desværre ikke Tilfældet.

Jeg skal herefter tillade mig at henvende nogle Bemærkninger til de højtærede Ministre. Til den højtærede Justitsminister vil jeg rette den Forespørgsel, om der ikke er Anledning nu til at se de mere eller mindre lysky udenlandske Elementer, som vi huser her i Landet, specielt i vor Hovedstad, lidt nøjere efter. I forrige Uge ankom der til Stockholm en Ladning Klæder. Det viste sig at være militære Klædningsstykker, Uniformer, som rimeligvis eller som sikkert var tagne af Lig paa Slagmarkerne — der var Blodpletter paa dem o. s. v. Der saa vi et Eksempel paa en høj Grad berettiget Strejke; da Ar-

bejderne ved Havnen opdagede det, nægtede de at losse denne Ladning. Men det beskæmmende for os var, at det var til en polsk Jøde, der opgav København som Hjemsted. Jeg tror, det vilde gavne Landet uhyre, om vi saa disse Mennesker lidt nøjere efter og skilte os af med dem. Jeg er ganske paa det rene med, at Gæstfrihed er en smuk Ting, ogsaa Nationerne imellem, men jeg tror, den ogsaa kan drives for vidt, og jeg tror, det skader Landet som Helhed, hvis vi ikke tager lidt mere haandfast paa disse Folk. Denne polske Jødehed Karl Rosenbaum. Vi huser en anden polsk Jøde, som hedder Eidenbom. Det er ham, der har været ivrig Baissist, og som er kommet med falske Rygter om Selskaber. Han har bibragt mange Mennesker Tab — naa, det maa de Mennesker finde sig i, som har været i Haussen, naar andre, som gaar i Baissen, faar Helledet med sig deri. Men han har skadet specielt eet Selskab meget ved sine falske og utilbørlige Rygter. Heller ikke dette bør vi taale. Ogsaa en saadan Mand maa vi skille os ved. Han hører ikke hjemme her i Landet. Der er intet ondt i at lade disse to, Ligrøveren og Børshyænen, som jeg har set dem blive kaldt, forsvinde ud af Landet. Jeg tror, det vilde rense og gavne hele Samfundet. Og hvis det er saadan, som et æret Medlem sagde for nylig, at det er vanskeligt at komme dem paa nært Hold, saa de kan komme til at betale Skat, saa er det meget, meget værre. De har jo faaet baade Brødkort og Sukkerkort o. s. v., og Staten har betalt Differencen; men, som sagt, jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, at han ser dem lidt nøjere efter og helst lader os slippe for deres Nærværelse.

Da vi for nogle Aar siden i Udvalget behandlede Lovforslaget om Værn for Dyr, forekommer det mig, at der blev gjort et stort og godt Arbejde; vi holdt, saa vidt jeg husker, nogle og tyve Møder, og, maa jeg bruge det Udtryk i denne Forbindelse: de var vel besøgte. Det var et Tegn paa, at Udvalgets Medlemmer virkelig havde varm Interesse for denne Sag, og det forekommer mig ogsaa, at Resultatet blev ret godt. Men det har ikke, som det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Kofoed) nævnede forleden Dag, været nogen heldig Maade, hvorpaa denne Lov er ført ud i Livet. Jeg kan sige, det har været mange af os Udvalgsmedlemmer en Sorg — jeg kan ogsaa gerne sige: en Harme for os og en stor Del af den dyrevenlige Del af